

תת"ע 6536/01/23 - מדינת ישראל נגד סולטאן עבדל גאדר

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 6536-01-23 מדינת ישראל נ' עבדל גאדר
תיק חיצוני: 30500450348

בפני כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים סולטאן עבדל גאדר

החלטה

בפניי בקשה מחודשת להתיישנות עבירה.

רקע

במעמד הדיון שהתקיים ביום **9.2.23** העלתה ב"כ הנאשם טענת התיישנות (להלן: הבקשה המקורית). לאחר קבלת תשובת ב"כ המאשימה במעמד הדיון, ביקשה ב"כ הנאשם להימנע ממתן החלטה באותו שלב על מנת ללמוד את פסק הדין אליה הפנתה ב"כ המאשימה ולשקול אם היא עומדת על טענת התיישנות (עמ' 2 לפרו' שו' 20-21, 24).

בדיון הנדחה, שהתקיים ביום **26.3.23** הודיעה ב"כ הנאשם בפתח הדיון, כי היא זונחת את טענת התיישנות (עמ' 2 לפרו' מיום 26.3.23 שו' 11).

באותו מעמד כפרה ב"כ הנאשם.

הדיון נקבע לשמיעת ראיות ליום 8.5.23 אך מועד זה נדחה מספר פעמים, הן בעקבות בקשת עד התביעה והן בעקבות בקשת ב"כ הנאשם.

בסופו של דבר, ביום 2.7.23, התקיים דיון במעמד באי כח הצדדים ותואם מועד חלופי לשמיעת ראיות ליום 23.7.23.

ביום 4.7.23, הוגשה לתיק על ידי ב"כ הנאשם בקשה לביטול כתב האישום מחמת התיישנות (להלן: הבקשה המחודשת או הבקשה הנוכחית).

טיעוני הצדדים

עמוד 1

טיעוני ב"כ הנאשם

בבקשה המחודשת טוענת ב"כ הנאשם, כי עסקינן כהגדרתה בעבירת קנס, שבוצעה לכאורה ב-21.4.21 ויוחסה לנאשם בהיותו בעל הרכב מכוח סעיף 27 לפקודת התעבורה.

נטען כי הנאשם לא קיבל את הדוח בתוך 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה אלא בחלוף כשנה וחודשיים, ועל כן הוגשה מטעמו בקשה להארכת מועד להישפט.

ב"כ הנאשם טוענת, כי לא הוכח שהמאשימה שלחה את הודעת הקנס לכתובת העדכנית של הנאשם בתוך 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה .

עוד נטען כי הנאשם הוכיח מעל לכל ספק סביר, שהודעת הקנס לא נשלחה לכתובתו העדכנית אלא לכתובת שמעולם לא התגורר בה, ולכן מתקיים מחסום דיוני.

הוסיפה ב"כ הנאשם וטענה, כי פסק דין ברע"פ 4967/21 אליהו נחום נ' מדינת ישראל (2.8.21) אינו רלוונטי (להלן: פסק דין בעניין נחום).

ב"כ הנאשם מפנה לסעיפים 149-151 לחסד"פ .

ב"כ הנאשם הפנתה גם לסעיף 225א(א) לחסד"פ וכן לסעיף 225א(א)(1) לחסד"פ וטענה, כי הואיל ומדובר בעבירת תעבורה שהחשד לביצועה מבוסס על חשד לצילום רכב, אין להגיש כתב אישום או להמציא לבעל הרכב הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום קנס לא נשלחו בתוך 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה.

ב"כ הנאשם הפנתה גם לפסק דינו של כב' ס.ג. השו' ע. נהרי בתיק תת"ע 3672-03-22 מדינת ישראל נ' אבו ראמדן, לדבריה נדונה שם טענה זחה, שהתקבלה על ידי בית המשפט.

טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה התנגד לבקשה, הן לבקשה המקורית והן לבקשה הנוכחית.

ב"כ המאשימה מבקש לדחות את הטענה המחודשת של ב"כ הנאשם ולהותיר את מועד ההוכחות על כנו.

ב"כ המאשימה הפנה להשתלשלות ההליכים בדוח מושא הבקשה הן טרם נפתח ההליך בתיק העיקרי והן לאחריו עד להגשת הבקשה הנוכחית .

המאשימה ציינה את העובדה, כי ב"כ הנאשם הגישה בגין אותו דוח 4 בקשות להארכת מועד להישפט, האחת בבית המשפט **בבאר שבע** (23.1.22) ו-3 נוספות בבית המשפט **באשדוד** (האחת ב-6.2.22 תיק 2399-02-22, השנייה ב-7.2.22 תיק 2958-02-22 והשלישית ב-8.2.22 תיק 3233-02-22).

בכל אחת מהבקשות נדרשה תגובת מאשימה וניתנה החלטה. חלק מהבקשות נמחקו לאחר קבלת תגובת המאשימה, בשל כפילות.

ב"כ המאשימה סבורה, כי אופן התנהלותה של ב"כ הנאשם ביחס לדוח או לבקשה החל מהדיון הראשון עד לשלב חידוש הבקשה בעניין ההתיישנות, מלמד על ניסיון ההגנה "לסבך וליצור סחבת בהליך" (סעיף 4 לתגובה).

ב"כ המאשימה חזרה על הנתונים, שנמסרו לפרוטוקול הדיון הראשון בעקבות הבקשה המקורית, הפנתה למועד העבירה, מועד משלוח הדוח לכתובת הרשומה של הנאשם .

ב"כ המאשימה גם הפנתה לתוצאות אשור המסירה " לא נדרש " מיום 6.6.21).

ב"כ המאשימה צרפה פלט דותן , שתוכנו מהוה אסמכתא למעקב אחר דוח (נספח א').

ב"כ המאשימה מפנה לעובדה, כי **הדוח נשלח בתוך 4 חודשים ממועד העבירה**, על כן מבקשת לקבוע כי המאשימה פעלה למשלוח דבר הדואר במועד לכתובת הרשומה של הנאשם, ואם היתה תקלה כלשהי ברשות הדואר, שהחזירה את דבר הדואר, כי אז אין בכך כדי להביא לבטול כתב אשום מחמת התיישנות.

דין והכרעה

סוג העבירה

לנאשם מיוחסת עבירה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית בניגוד לתקנה 28(ב)(1) (א) לתקנות התעבורה.

העבירה הונצחה ביום **21.4.21** באמצעות **מצלמת סטילס אשר הופעלה ע"י שוטר**.

העבירה יוחסה לנאשם מכח חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27ב' לפקודת התעבורה.

עסקינן בעבירה מסוג ברירת משפט שהמחוקק קבע לצידה קנס בצו עבירות הקנס.

הנאשם בחר להישפט וההליך הגיע לפתחו של בית המשפט, בעקבות בקשה להארכת מועד להישפט, שנענתה במסגרת פסק דין של ערכאת **הערעור בעפ"ת 13279-10-22** .

225א. (א) עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב); ואולם, בעבירת קנס שהיא עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, ובעל הרכב הוכיח כי לא חלה עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27 לפקודה האמורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה למשפט או הודעת תשלום קנס, למי שנהג ברכב אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה.

(תיקון מס' 43) תשס"ה-2005 (תיקון מס' 71) תשע"ה-2015

(א) **היתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה,, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 27א1 לפקודה האמורה**, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2);

(2) שישה חודשים ממועד ביצוע העבירה, אם היה הרכב רכב חדש או רכב מסוג שקבע שר התחבורה, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת.

(תיקון מס' 43) תשס"ה-2005 (תיקון מס' 60) תש"ע-2010

(א) על אף האמור בפסקאות (1) ו-(2) שבסעיף קטן (א1), הוכיח בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות פלילית לעבירה לפי סעיף 27 לפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתב אישום או להמציא הזמנה או הודעת תשלום קנס אם לא עברה שנה מיום ביצוע העבירה או אם לא חלפו שלושה חודשים מהמועד שבו הוכיח בעל הרכב כי לא חלה עליו אחריות כאמור, לפי המאוחר, ובלבד שלא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה.

(תיקון מס' 43) תשס"ה-2005 (תיקון מס' 60) תש"ע-2010

(א3) בסעיף זה,

"רכב חדש" - רכב שרישיון הרכב ניתן עליו לראשונה בידי מי שרשות הרישוי, כהגדרתה בפקודת התעבורה, הסמיכה אותו לכך, ולא חלפו 30 ימים ממועד ביצוע עסקה המחייבת לרשום את הרכב ואת פרטי בעליו ברשות הרישוי;

"בעל הרכב" - לרבות מחזיק כמשמעותו בסעיף 27 לפקודת התעבורה.

(תיקון מס' 23) תשנ"ו-1996

(ב) **אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א).**

סעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 **המתייחס למסירת הודעה על עבירת תעבורה קובע :**

239א. (א) עברה שנה מיום שבוצעה עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנה למשפט לפי תקנה 38 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, אלא אם כן, תוך אותה תקופה, הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה, **או נשלחה לו** עמוד 4

הודעה על ביצוע העבירה; אולם, אם הוכיח בעל הרכב החשוד בעבירה כי לא חלה עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27 לפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתב אישום ולהמציא הזמנה למשפט למי שנהג ברכב, אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה.

תיקון מס' 43) תשס"ה-2005

(ב) **היתה העבירה כאמור בסעיף קטן (א) עבירה שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א לפקודת התעבורה, לא יוגש עליה כתב אישום** ולא תומצא בענינה הזמנה למשפט, **אלא אם כן הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה בתוך התקופות כמפורט בסעיף 225א(1) או (2) או התקיים האמור בסעיף קטן (א2).**

תקנה 44א לתקנות סדר דין פלילי קובעת :

44"א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס **כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן.** "

תקנה 44א לתקנות סדר דין פלילי מקימה חזקת מסירה, אם דבר הדואר נשלח בדואר רשום, לכתובת הנמען, בתום 15 יום מיום המשלוח [**עיין:** רע"פ 9142/01 סוראיה נ' מדינת ישראל (2.10.03), ע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.18), רע"פ 6153/20 (24.9.20) וכן עפ"ת 28662/12-12 קדוש נ. מי', עפ"ת 20229-12-17 דוד חזן נ. מי' , עפ"ת 14905-03-17 סילאם נ' מדינת ישראל (19.4.17)].

הכרעה

מועד העבירה 21.4.21,

ביום **4.5.21** הדוח **נשלח בדואר רשום** שמספרו H500703215 RC 4 .

לכתובת הרשומה של הנאשם (עיין פלט דותן נספח א', ואישור מסירה נספח ב').

הכתובת אליה נשלח הדוח היא שכונת אל נג'אח, מספר בית 310 רהט, מיקוד 8535700.

דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש" (נספח ב) וקמה חזקת מסירה בהתאם לתקנה 44א לתקנות סדר דין פלילי והפסיקה.

בהתחשב בעובדה שהנאשם לא צירף תדפיס על כתובת שונה/מעודכנת נכון למועד משלוח הדוח למד בית המשפט כי הטענה הועלתה בעלמא, ללא ביסוס [ראו עפ"ת (ב"ש) 55262-09-20 **סבן נ' מדינת ישראל** (28.10.20) (להלן: "עניין סבן")].

תדפיס מעקב ממערכת הדותן אחר גלגול הדוח במשטרה מהוה חיזוק לחזקת המסירה, גם אם נפלו פגמים באישור המסירה [עפ"ת 25448-05-22 זיני נ' מדינת ישראל הש' ג. שלו/22/4/6] (1).

טענת ב"כ הנאשם, שהנאשם הוכיח " מעל לכל סביר " כי הדוח לא נשלח לכתובתו העדכנית

(סעיף 11 לבקשה) אינה נכונה.

עיון ברשימת כתובות שהפיקה ב"כ המאשימה מהמרשם של משרד הפנים (נספח ג') מעלה, כי **החל מיוני 2008 כתובתו הרשומה של הנאשם הינה רהט, אל נג'אח, בית מספר 310.**

גם הנתען בסעיף 4 לבקשה לפיה כב' ערכאת הערעור " **קבל את הטענה כי המשיבה לא הוכיחה מסירה כדין של דבר הדואר בתוך 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה, לכתובת המבקש " אינו נכון** ואינו תואם את נוסח פסק הדין.

בערעור בית המשפט המליץ לב"כ המשיבה לקבל את הערעור, בהסתמך על מסמך שלא היה בפני בית משפט קמא אך לא קבע קביעות עובדתיות כנטען ע"י ב"כ המאשימה. משמעות קבלת הערעור בנסיבות הקונקרטיות היא שערכאת הערעור לא זקפה לחובת הנאשם את השיהוי בהגשת הבקשה להישפט, והיא נענתה להארכת מועד להישפט .

במקרה דנן וכפי שעולה בעקבות הדיון בפני והחומר שבתיק, הנאשם לא הוכיח כלל שכתובתו הרשומה איננה זו אליה נשלח הדוח.

שינוי כתובת/ מעבר למגורים אחר - החובה לעדכן כתובת ברשומות

סעיף 2 לחוק מרשם האוכלוסין, תשכ"ה-1965 קובע כי :

"2. (א) במרשם האוכלוסין יירשמו הפרטים הבאים הנוגעים לתושב וכל שינוי בהם:

(1)

(11) המען;

סעיף פ 17 לחוק הנ"ל מחייב עידכון על שינוי בפרט מפרטי הרישום של התושב בתוך 30 יום.

הפסיקה קבעה לא אחת כי אדם שאינו מעדכן את כתובתו ברשומות לא יכול להיבנות מטענת הגנה שדבר דואר, שנשלח אל כתובתו הרשומה לא הגיע לידיעתו.

ברע"פ 2096/07 רייני כוכבי נ' מדינת ישראל, (1.5.07). נקבע כי על בעליו של כלי רכב חלה החובה לדאוג כי הכתובת

המצויה בידיהם של גורמי התעבורה היא כתובתו האמתית. מקום בו הוא לא עשה כן, לא יוכל הוא להישמע בטענה כי דברי הדואר אשר נשלחו לכתובת השגויה לא הגיעו לידי.

ברע"פ 2340/15 קליין נ' מדינת ישראל (18.5.16). טענה כי החליף את מקום מגוריו, נדחתה. בית המשפט העליון היפנה להלכה ברע"פ 5258/14 סמימי נ' מדינת ישראל (3.8.14), שקבעה כי מי שלא שינה כתובתו במודע, מוטלת עליו חובה כפולה ומכופלת לבדוק את הדואר אשר מגיע לכתובתו הרשומה.

לא הוכח שהמאשימה שלחה את הדוח לכתובתו שגויה .

על פי תגובת המאשימה והנספחים א- ג לתגובה, רשות האכיפה שלחה את הדוח לכתובתו הרשומה של הנאשם, שלא השתנתה מיוני 2008 עד ליום הגשת תגובת המאשימה.

הנאשם לא הוכיח, שכתובתו הרשומה נכון למועד משלוח הדוח, הייתה שונה מזו אליה נשלח הדוח על ידי משטרת ישראל, בדואר רשום.

העובדה שהנאשם לא צירף תמצית מרשם ממשד הפנים כאסמכתא, שתעיד על שינוי כתובתו נכון למועד משלוח העבירה, מדברת בעד עצמה. כאשר אדם אינו מצרף אסמכתא היכולה לשמש ראיה לחיזוק טענתו, קמה חזקה שאין לו ראיה תומכת או שהראיה שמצויה בידו לא יכולה לסייע לו.

גם אם במסגרת ההליכים שקדמו להליך שבכותרת עלתה טענה בדבר שיבושים בקבלת דברי דואר במקום מגורי הנאשם, טענה זו כשלעצמה, אין בה כדי לסייע במסגרת הדיון שבפני.

יתר על כן, פסיקת בית המשפט העליון קובעת פעם אחר פעם, כי **אדם שיודע כי במקום מגוריו קיימת בעיה בקבלת דברי דואר עליו לדאוג לפתרון כמו לדוגמא לתיבת דואר או כתובת מתאימה אחרת לקבלת דברי דואר.**

ברע"פ 7862/13 אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל (20.11.13). טענה בדבר בעייתיות בהמצאת דברי דואר במזרח ירושלים, נדחתה. נקבע כי **הבעיה נפתרת על ידי תאי דואר.**

בעפ"ת (מחוזי ב"ש) 48402-12-16 דור אלקבץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.01.2017) נדחתה טענה שהמערער לא קבל את הדוח על אף שטען, כי התגורר בכתובת אחרת בשל הליך גירושין. בית המשפט העליון קבע, כי **על בעליו של כלי רכב האחריות לעדכן את הרשויות בדבר כתובתו האמתית. ככל שלא עושה כן עליו לעקוב מקרוב אחר דברי הדואר המגיעים לכתובתו הרשומה או שהיה צריך לדאוג שמהו אחר יבדוק אם יש לו דואר .**

בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 סאלם ואח' נ' מדינת ישראל (25.3.18) נקבע, כי חזקת המסירה מציבה משוכה גבוהה למדי וכך נקבע : "כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים:..."

המאשימה יצאה ידי חובתה במשלוח הדוח בדואר רשום לכתובת הרשומה של הנאשם .

טענת ב"כ הנאשם לפיה פסק הדין של בית המשפט העליון בעניין רע"פ 4967-21 אליהו נחום נגד מדינת ישראל (2.8.21) אינו רלוונטי, אינה נכונה.

ב"כ הנאשם מתעלמת מהקביעה בפסק הדין אימתי יוצאת רשות האכיפה ידי חובתה לענין התיישנות. בחרה לצטט חלק מהוראת סעיף 225א(1)(1) לחסד"פ אך **התעלמה מהמשכו של הסעיף** שהינו משמעותי, שאליו התייחס גם בית המשפט העליון בפרשת נחום .

הוראת הסעיף קובעת התיישנות בעבירה , שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב אם הודעת הקנס או כתב האישום "**טרם נשלחו**" ועברה התקופה שנקבעה בסעיף.

וכך קובע בית המשפט העליון:

" סעיף 1א225 שצוטט לעיל, נוקט בלשון ברורה. ...

ראשית, חזקה על המחוקק כי לא השחית את מילותיו לריק. העובדה כי במציעתא של הסעיף נקט המחוקק בלשון: "לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בענינה הזמנה או הודעת תשלום קנס", **ואילו בסיפא של הסעיף נקט בלשון:** "אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס **טרם נשלחו**" - מעידה כי המחוקק בחר מילותיו בקפידה, ולעניין המחסום הדיוני הסתפק **בשליחת** דבר הדואר. כך גם קובעת הוראת סעיף 239א לחסד"פ:

"(א) עברה שנה מיום שבוצעה עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניניה הזמנה למשפט לפי תקנה 38 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, אלא אם כן, תוך אותה תקופה, הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה, או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה; אולם, אם הוכיח בעל הרכב החשוד בעבירה כי לא חלה עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27ב לפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתב אישום ולהמציא הזמנה למשפט למי שנהג ברכב, אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה.

(ב) היתה העבירה כאמור בסעיף קטן (א) עבירה שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א לפקודת התעבורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בענינה הזמנה למשפט, אלא אם כן הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה בתוך התקופות כמפורט בסעיף 225א(1)(1) או (2) או התקיים האמור בסעיף קטן (א2)" (ההדגשות הוספו - ג'.ק).

העובדה כי סעיף 239א נקט בלשון דומה, עוד בטרם חוקק התיקון לחסד"פ ועמו סעיף 225א(1) וסעיף 239א(ב) (ראו נוסח הסעיף עובר לתיקון בעניין בקשי, בעמ' 566), משמיטה את הקרקע מתחת לטענת המבקשת לפיה התיקון נועד לשנות את נקודת האיזון בעבירות המבוססות על צילום רכב ולדרוש קיומה של מסירה חלף הסתפקות בשליחת ההודעה על קיומה של העבירה.

בדומה, אין בדברי ההסבר להצעת החוק שהובילה לחקיקת סעיף 225א(1) לחסד"פ כדי להוביל למסקנה בה חפצה המבקשת. אמנם, ביקש המחוקק למנוע ככל האפשר מצבים שבהם ייודע לבעל הרכב על דבר העבירה בחלוף תקופה ממושכת, כדי להקל על יכולתו להתגונן, אך מכאן אין להסיק כי "זנח" את דרכי ההמצאה הנהוגות בעבירות כבענייננו או כי ביקש לפטור נהגים מעבירות שביצעו, רק משום שדבר הדואר לא הגיע ליעדו. הוראת סעיף 225א1 לחסד"פ מכוונת בראש ובראשונה כלפי רשויות האכיפה האמונות על משלוח ההודעה. מרגע שאלו מילאו את תפקידן ופעלו להמצאת ההודעה על ביצוע העבירה באמצעות משלוח ההודעה בדואר רשום, אין לומר כי תקלה בשירות הדואר מאיינת את ביצוע העבירה ומקימה מחסום דיוני" (ההדגשות שלי ר.ש).

בענייניו של הנאשם הדוח נשלח אל כתובת הנאשם הרשומה, בדואר רשום, בתוך 13 יום מיום העבירה.

ככל שהנאשם אינו מקבל דברי דואר באופן מסודר הוא זה שאחראי לכך מאחר שלא עדכן את כתובתו ברשומות, או מאחר שלא דאג למצוא פתרון מתאים לקבלת דברי דואר, אם יש שיבוש בחלוקת דברי הדואר.

במצב דברים זה וכעולה מפסיקת בית המשפט העליון החטאת רובץ לפתחו של הנאשם ואין לו אלא להלין על עצמו.

לא ברור מדוע בחרה ב"כ הנאשם להעלות טענת ההתיישנות, זו הפעם השנייה במסגרת ההליך דנן, מבלי שהוצגו עובדות חדשות מאז הבקשה המקורית.

יובהר כי הגם שפסק דינה של ערכאת הערעור אפשר לנאשם לקבל הארכת מועד להישפט, אין בו כדי להשליך על שאלת ההתיישנות.

סיכום

המאשימה עמדה בנטל להוכיח, כי שלחה את הודעת הקנס לכתובתו הרשומה של הנאשם, בתוך 13 ימים ממועד ביצוע העבירה.

העובדה שהנאשם טען, כי נודע לו על הדוח אך בחלוף כשנה וחודשיים אין בה כדי לסייע לו בטענת ההתיישנות.

טענה זו מלמדת על מחדל בעדכון כתובת ברשומות במקרה הטוב או טקטיקה מכוונת להימנע מקבלת דברי דואר, במקרה הפחות טוב.

מעבר לכל המפורט לעיל יש לתן את הדעת, כי ההליך הגיע לפתחו של בית המשפט בעקבות בקשה להארכת מועד להישפט שנענתה, ועל כן יש תחולה להוראת סעיף 225א(ב) לחסד"פ (תיקון מס' 23)

תשנ"ו-1996 הקובעת כדלקמן:

"(ב) אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)".

אשר על כן טענת ההתיישנות נדחית.

בשולי ההחלטה אציין, כי נוכח המועד בו נשלחה הודעת הקנס לכתובתו הרשומה של הנאשם, אינני נדרשת למחלוקת שנדונה בהחלטה בתיק....תתע 3672-03-22 מדינת ישראל נגד רמאדן (סנ' השו' נהרי) אליו הפנתה ב"כ הנאשם.

עוד יציין, כי התנהלותה של ב"כ הנאשם מעוררת תהיות.

טענת התיישנות הינה טענה מקדמית (סעיף 149 (8) לחסד"פ).

טענה מקדמית ראוי כי תועלה בהזדמנות הראשונה. עם זאת, בית המשפט ער להוראת סעיף 151 לחסד"פ אותו ציטטה ב"כ נאשם.

דע עקא, ב"כ הנאשם מצאה לנכון להדגיש אך את החלק השני של המשפט הראשון בסעיף תוך התעלמות מרישא הסעיף הקובע בזו הלשון: "לא טען הנאשם טענה מקדמית בשלב זה, אין בכך כדי למנעו מלטעון אותה בשלב אחר של המשפט".

במקרה דנן, ב"כ הנאשם העלתה את טענת ההתיישנות בדיון הראשון, קיבלה מענה עובדתי/ענייני לטענה, ביקשה לדחות את הדיון ולהימנע ממתן החלטה על מנת לשקול את עמדתה.

בדיון העוקב הודיעה ב"כ הנאשם, כי היא זונחת את טענת ההתיישנות וכפרה בשם הנאשם באשמה.

רק לאחר קביעת התיק לשמיעת ראיות (מספר פעמים בשל אילוצי הצדדים) וזמן קצר לפני המועד האחרון שנקבע לשמיעת הראיות, נזכרה להגיש בכתב בקשה מחודשת בטענת התיישנות.

חלפו כ-5 חודשים ממועד העלאת הבקשה המקורית, חלפו למעלה משלושה חודשים מהמועד בו זנחה את טענתה (26.3.23).

על אף שהתקיים דיון נוסף לקביעת מועד ראיות ב 2.7.23 במעמד ב"כ הנאשם היא נמנעה מהעלאת הטענה המחודשת, והגישה את הבקשה בכתב לתיק האלקטרוני יומיים לאחר הדיון.

לא מדובר במי שלא העלה הטענה בדיון הראשון, בהזדמנות הראשונה.

לא מדובר במי שלא היו בפניו כל העובדות הרלוונטיות לטענה.

ב"כ הנאשם מטפלת בתיק החל מ-16.1.22 (על פי ייפוי הכוח).

עמוד 10

חזקה על עו"ד אשר הגיש 4 בקשות להארכת מועד להישפט בגין אותו דוח (תהייה נוספת מה היתה התכלית בהצפת בית המשפט ב-4 בקשות זהות במועדים שונים כאשר ב-3 מקרים מתוך 4 הבקשות נותבו לשופטים שונים) והגיש ערעור בבקשה להארכת מועד להישפט, יידע את הפרטים הרלוונטיים למשלוח הדוח, ידע את כתובתו הרשומה של הלקוח וידווח עליה, שהרי אלו היו בבסיס הבקשה להארכת מועד להישפט.

אם היה חסר בנתון כלשהו או נתון כלשהו לא היה ברור היה די והותר זמן לב"כ הנאשם, לעיין בחומר הראיות, לעיין בתמונות המנציחות את הרכב בו בוצעה העבירה, להמציא תמצית מהמרשם ולהיערך לטיעון בטענה מקדמית, בהקדם האפשרי או לכל המאוחר בדיון השני, שנקבע לאחר שב"כ הנאשם ביקשה להימנע ממתן החלטה בבקשתה המקורית.

העלאת הטענה מחדש לאחר קביעת מועד לשמיעת הראיות, לאחר שהטענה הועלתה ונדונה לגופה בדיון מקדמי, ולאחר שב"כ הנאשם בקשה להימנע ממתן החלטה ובדיון נוסף **הודיעה, כי היא זונחת את הטענה**, מסרבלת את ההליך המשפטי ואינה מתיישבת עם נוסח הוראת המחוקק.

המחוקק אפשר העלאת טענה מקדמית בשלב מאוחר יותר של המשפט, **אם נאשם לא העלה אותה לאחר תחילת המשפט** על מנת לא לפגוע בזכות הנאשם להליך הוגן ולא על מנת לאפשר לנאשם או בא כח מקצה שיפורים.

חסד נעשה עם הנאשם שלא מוטלות בשלב זה הוצאות.

שאלת ההוצאות תיבחן בסוף ההליך.

המזכירות תעבירה ההחלטה לבאי כח הצדדים.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשפ"ג, 16 יולי 2023, בהעדר הצדדים.